

prej delati v povečanje božje in v blagor bogoljubnih kristjanov.

a) Račun prejemkov v družbinem letu 1887. 1. Ostanek leta 1886 31 fl. 63 kr. 2. Mili darovi družbenikov in dobrotnikov 1779 fl. 25 kr. 3. Prejemki pri lanski razstavi 21 fl. 76 kr. 4. Za družbine knjižice 10 fl. 75 kr. Vkupno 1843 fl. 39 kr.

b) Potroški v družbinem letu 1887. 1. Za tvarino in delo cerkvene obleke 1752 fl. 84 kr. 2. Potroški pri razpošiljanju leta 1886 19 fl. 49 kr. 3. Natis družbinih knjižic in vez 51 fl. 10 kr. 4. Poština in drugi potroški 10 fl. 24 kr. Vkupno 1833 fl. 67 kr. Ostane tedaj v gotovini 9 fl. 72 kr.

Lavr. Herg, Drag. Hribovšek, Dr. Fr. Feuš,
načelnik. odbornik. odbornik.
Ana Eichler, Marija Schmiderer, Ter. Pöschl,
predsednica. blagajnica. tajnica.

(Konec prih.)

Zlata sv. meša na Ponikvi.

Kako redki so duhovniki, katerim je dano, včakati zlato sv. mešo! Pred menoj leži 50 let star „šematizem“, to je imenik duhovnikov Lavantinske škofije od l. 1837. Iz njega vidim, da v IV. letu bogoslovskih šol imela je naša škofija takrat 20 gojencev; v III. letu 10; v II. samo 6; v I. pa 9 semeniščanov in 1 vunanjega bogoslovca, toraj vseh skupaj 46. Od vseh umrlo jih je 39, ki niso bili dočakali zlate sv. meše. Samo trije so to redko srečo že dosegli, namreč: preč. g. Martin Sevnik, ta že v lani, letos pa Ponikovski preč. g. župnik Jan. Sredenšek in eden njihovih Koroških sošolcev. Izmed onih tretjeletnikov živijo edini Velikovski dekan preč. g. Jože Šlujet; izmed drugoletnikov pa preč. gosp. Andr. Alijančič, korar stolne cerkve v Celovcu; Lavantinski duhovniki teh dveh tečajev so do zadnjega vsi pomrli. —

Izmed onih 10 bogoslovcev, ki so pred 50 leti v Lavantinsko semenišče vstopili, živita samo še dva, preč. g. Ferd. Pucher, dekan pri sv. Štefanu ob Rudolfovi železnici na Koroškem in veleč. g. Jože Matoh, župnik v Galiciji pri Celju. Vsem tem želimo iz srca, da bi jim bilo dano tako veselo zlato sv. mešo obhajati, kakor so jo obhajali naš preč. g. župnik, dne 3. avg.

Vže na predvečer začel se je veselji praznik. Vsa ves bila je lepo razsvitljena; rakete švigale so nakviško, godba obhodila je ves ter prebivalce na veselje drugega dne pripravljala. Le škoda, da blag. g. predstojnik naše železniške postaje, ki je umetalni ogenj sam vodil, drugi den zavolj stroge službe svoje se ni mogel lepe svečanosti vdeležiti.

Ceravno vreme ni bilo ugodno, došlo je vendar nenavadno veliko število častitih gostov, posebno duhovskega stanu k tej redkej

svečanosti. Naš nekdanji g. kaplan, sedaj naš občeljubljeni dekan, preč. g. kanonik Ivanc, pripeljali so se že poprejšnji den iz Šmarj k nam, da so na predvečer poslušali, kako dobro da so naši otroci v krščanskem nauku poučeni. Tudi Slovenjebistriški g. dekan, naš nekdanji provizor, veleč. g. Anton Hajšek bili so že na predvečer na Ponikvo prišli.

Kar nas je pa še najbolj razveselilo, je bilo to, da so se k nam potrudili na „zlato mešo“ preč. g. Fr. Kosar, korar Lavantinske cerkve iz Maribora. Drugi den nabralo se je do 20 čč. duhovnikov na gostoljubnem domu našega preč. g. zlatomešnika. Med temi zapazili smo veleč. g. Bosina in še dva župnika iz njihove dekanije, potem našega nekdanjega kaplana, sedaj Trboveljskega župnika veleč. gosp. Erjavca in več drugih velecenjenih znancev. Ob 9. uri bil je slovesen obhod iz farovža v praznično okinčano farno cerkev. Preč. gosp. zlatomešnik zapeli so: „Veni sancte spiritus“ z dotičnimi molitvami in zdajci podajo se mojster cerkvenih govornikov, preč. gosp. kanonik Kosar na leco, tej svečanosti primerno besedo govorit. V daljšem govoru razlagali so pazljivim poslušalcem, katerih je bila glava pri glavi: I. Kaj da je „zlata sv. meša“ in II. Kateri da je njen pomen a) za zlatomešnika, b) za faro in c) za vsevoljno kat. cerkev. V teku govora povedali so nam, da zlatomešnik rodili so se v Šent-Ilju pri Velenju, dne 23. grudna 1813 ter so bili dne 4. avg. 1837 v mešnika posvečeni. Kaplanovali so 3 leta v Gornjem gradu, 4 leta v Reichenburgu, po 2 leti pa na Pilštanju in v Dramljah. Od tam so šli leta 1848 za župnika v Razbor na Plešivcu.

Leta 1858 preselili so se za župnika v Podčetrtek, kjer so postali tudi kn. šk. duh. sovetnik.

Dne 27. nov. l. 1879 prišli so na Ponikvo za župnika. Tu zadela jih je kmalu velika nesreča. Na ledenih tleh padejo ter si — vže 66 let stari — zlomijo nogo. Po dolgih in britkih bolečinah so streno nogo le toliko ozdravili, da s čvrsto palico zamorejo k oltarju dohajati. To palico imeli so tudi med zlato mešo, katero so po dokončani pridigi služili, vedno pri roki, češ, da so na njo bolj navajeni, kakor na „levite“.

Razn. preč. g. kanonika in dekana Ivanca stregla sta zlatomešniku pri njihovi zlati meši dva njihova rojaka, veleč. gg. župnika Blaž Dolinšek iz Frankoljevega in Jernej Voh iz Šmartna v Rožni dolini. Petje vodil in orgljal je pri zlati meši sin zlatomešnikovega brata, Šentiljskega župana, znani Stanko Sredenšek. Po sv. meši zapela se je zahvalna pesem: „Te Deum“.

Po zahvalni pesmi spremljali smo preč. g. zlatomešnika nazaj v farovž. Tam bila je po-